

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: TAHI CZ s.r.o.**, IČO 26837889, se sídlem Nemile 19, 789 01 Zábřeh, *zastoupeného Mgr. Janem Drapáčem, advokátem, se sídlem nám. Osvobození 28, 789 01 Zábřeh*, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2016 č. j. 1731/1.30/16-3**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 9. 9. 2016, doručenou Krajskému soudu v Ostravě téhož dne, postoupenou Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“ nebo „*krajský soud*“) usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2016 č. j. 22 Ad 17/2016-10, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2016 č. j. 1731/1.30/16-3 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 26. 2. 2016 č. j. 5055/6.30/15-53 (dále též „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“) tak, že rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 26. 2. 2016 č. j. 5055/6.30/15-53 se ve výroku I, bodu 3 mění tak, že účastník řízení TAHI CZ s.r.o., IČO 26837889, Nemile

19, Zábřeh, PSČ 789 01, spáchal správní delikt dle ust. § 30 odst. 1 písm. z) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném do 30. 4. 2016, tím, že jako zhotovitel provádějící práce v Sušici, Pražská 117, na stavbě „Stavební úprava a přístavba v areálu Ponnath ŘEZNIČTÍ MISTŘI s.r.o.“, nesplnil svoji povinnost nejpozději do 8 dnů před zahájením prací na staveništi informovat koordinátora BOZP o rizicích vznikajících při pracovních nebo technologických postupech, které zvolil. Nesplnil tak povinnost danou mu ust. § 16 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy, ve znění účinném do 30. 4. 2016, a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 30 odst. 1 písm. f) a písm. z) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla dle ust. § 30 odst. 2 písm. d) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, uložena pokuta ve výši 160 000 Kč a dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Výrokem č. III bylo správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu dle ust. § 30 odst. 1 písm. f) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále též „zákon o inspekci práce“) částečně zastaveno.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně s řízením, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, čímž postupoval v rozporu s ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“). Dle žalobce správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. Správní orgán rovněž nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

Žalobce dále uvedl, že správním orgánem I. stupně byla dne 24. 9. 2014 zahájena kontrola příčin pracovního úrazu M.J., ke kterému došlo dne 30. 8. 2014 v areálu Ponnath Sušice. Tato kontrola měla být provedena podle ust. § 5 odst. 1 písm. e) a § 3 písm. a), b), c) a d) zákona o inspekci práce, dle kterých je správní orgán oprávněn kontrolovat příčiny a okolnosti pracovního úrazu, popřípadě se zúčastňovat šetření na místě úrazového děje, a tak měla být provedena kontrola příčin a okolnosti pracovního úrazu. Taková kontrola příčin a okolnosti pracovního úrazu M.J. ve skutečnosti vůbec provedena nebyla. Kontrola se nezaměřila na zjištění zaměstnavatele, u něhož se úraz stal, ale zaměřila se pouze na případná porušení předpisů ze strany žalobce (zaměstnavatele postiženého), aniž by kontrolu příčin a okolností pracovního úrazu kontrolní orgán 1. stupně vykonal. Při provádění kontroly dospěl k chybným závěrům při aplikaci právních předpisů, neboť zcela pominul existenci některých právních předpisů. Pokud by orgán 1. stupně prováděl kontrolu příčin a okolností pracovního úrazu, měl by ji vykonávat u subjektu, který měl povinnost objasnit příčiny a okolnosti tohoto úrazu. Žalobce dále uvedl, že nebyly ze strany správního orgánu vyžádány potřebné doklady (stavební deník, osvědčení o autorizaci stavbyvedoucího, smlouva o dílo mezi zhotovitelem a zadavatelem stavby, výpis ze živnostenského rejstříku zhotovitele

stavby apod.). Správní orgán tak postupoval v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. **(první žalobní bod)**

Žalobce dále namítal, že se nemohl dopustit porušení ust. § 102 odst. 3, odst. 7 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, tak, jak žalovaný žalobci vytkl ve svém rozhodnutí. Podle ustanovení § 102 odst. 3 citovaného zákona má zaměstnavatel povinnost kontrolovat úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci za účelem zlepšení pracovních podmínek a úrovně rozhodujících faktorů práce dosud zařazené podle zvláštního právního předpisu jako rizikové mohly být zařazeny do kategorie nižší. Dále je zaměstnavatel povinen kontrolovat zejména stav výrobních a pracovních prostředků a vybavení pracovišť a úroveň rizikových faktorů pracovních podmínek a dále má dodržovat metody a způsob zjištění a hodnocení rizikových faktorů podle zvláštního právního předpisu. Tato oblast je však vymezena orgánům hygienického dozoru a nespadá do činnosti inspekce práce. Ustanovení § 102 odst. 3 zákoníku práce požaduje, aby zaměstnavatel dodržoval metody a způsob zjištění a hodnocení rizikových faktorů podle zvláštního předpisu, zatímco správní orgán I. stupně ukládá sankci za to, že žalobce nesplnil povinnost kontrolovat úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a účinnost příslušných opatření. Správní orgány tak aplikovaly právní předpis na zcela jiný skutkový stav, než na který se dané ustanovení vztahuje. Žalobce dále uvedl, že nedošlo ani k porušení ust. § 102 odst. 7 zákoníku práce, jak žalobci nesprávně správní orgány vytýkají. Toto ustanovení na danou věc správní orgány nesprávně aplikovaly. **(druhý žalobní bod)**

Dle žalobce nevzaly správní orgány při svém rozhodování v úvahu odpovědnost jednotlivých dodavatelů (účastníků výstavby) za porušení předpisů, které vedlo ke vzniku pracovního úrazu pana M.J. Žalobce nemůže být odpovědný za nedostatečnou únosnost stropní konstrukce, po níž se na staveništi pohyboval nejen jeho zaměstnanec, ale i jiní lidé. **(třetí žalobní bod)**

Žalobce rovněž v žalobě namítal, že žalovaný zcela ignoroval existenci stavebních předpisů a z toho vyplývající povinnosti jednotlivých účastníků stavby, v důsledku čehož nesprávně aplikoval i další předpisy, konkrétně zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, zákon č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, zákon č. 89/2001 Sb., občanský zákoník, vyhlášku č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností. Tyto předpisy měl správní orgán při kontrole uplatnit přednostně jako speciální právní předpisy k zákoníku práce či k zákonu č. 309/2006 Sb. Jelikož tento postup správní orgán nezvolil, dospěl k chybným úvahám, na které navíc užití právní předpisy chybně aplikoval. V kontextu všech předpisů, které měl žalobce ve věci použít, nemohl dovodit odpovědnost žalobce za vznik pracovního úrazu M.J. Žalobce k prokázání tohoto svého tvrzení předložil soudu vypracovaný znalecký posudek. **(čtvrtý žalobní bod)**

Dle názoru žalobce správní orgány postupovaly rovněž nesprávně, když na věc aplikovaly ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce a nikoli ust. § 103 odst. 2 téhož zákona, jelikož povinnost zaměstnavatele zajistit zaměstnancům školení o právních a ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci je obsažena právě v ust. § 103

odst. 2 a nikoli v ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce. V ust. 103 odst. 2 zákoníku práce je upravena povinnost zaměstnavatele zajistit zaměstnancům školení o právních a ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které doplňují jejich odborné předpoklady a požadavky pro výkon práce, které se týkají jimi vykonávané práce a vztahují se k rizikům, s nimiž může přijít zaměstnanec do styku na pracovišti, na kterém je práce vykonávána, a soustavně vyžadovat a kontrolovat jejich dodržování. V průběhu správního řízení přitom žalovaný upustil od uložení sankce za porušení ustanovení § 103 odst. 2 zákoníku práce. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce ukládá zaměstnavateli zajistit zaměstnancům, zejména zaměstnancům v pracovním poměru na dobu určitou, zaměstnancům agentury práce dočasně přiděleným k výkonu práce k jinému zaměstnavateli, mladistvým zaměstnancům, podle potřeb vykonávané práce dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci podle tohoto zákona a podle zvláštních právních předpisů, zejména formou seznámení s riziky, výsledky vyhodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením těchto rizik, která se týkají jejich práce a pracoviště. Jedná se tedy o zcela odlišné pojmy, které nelze zaměňovat. Správní orgán tak aplikoval právní předpis na neexistující skutkový stav. (**pátý žalobní bod**)

Žalobce dále namítal, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci, neboť nezjistily, že žalobce nemohl splnit povinnost oznámit nejpozději do 8 dnů před zahájením prací na staveništi informovat koordinátora BOZP o rizicích vznikajících při pracovních nebo technologických postupech, které zvolil. Aby tuto povinnost mohl splnit, musel by být předtím zadavatelem stavby zavázán, aby se vůbec dověděl, koho má informovat. Podle § 14 odst. 4 zákona č. 309/2006 Sb. byl zadavatel stavby povinen „*předat koordinátorovi veškeré podklady a informace pro jeho činnost, včetně informace o fyzických osobách, které se mohou s jeho vědomím zdržovat na staveništi, poskytovat mu potřebnou součinnost a zavázat všechny zhotovitele stavby, popřípadě jiné osoby k součinnosti s koordinátorem po celou dobu přípravy a realizace stavby.*“ V daném případě ale zadavatel svou povinnost nesplnil, čímž se žalobce nedověděl o tom, že na staveništi působí koordinátor bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, který stavbu navštěvoval pouze 1 x za 14 dní, tedy jakoby ani nebyl určen. Žalovaný měl tyto okolnosti zjistit a vytknout zadavateli stavby nesplnění jeho povinností a neuložit sankci žalobci za nesplnění povinnosti, kterou objektivně splnit nemohl. (**šestý žalobní bod**)

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

a) Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný uvedl, že soudnímu přezkumu podléhá toliko zákonnost pravomocných rozhodnutí, nikoliv však věcná správnost; hranice mezi zákonností a věcnou nesprávností je nicméně velmi tenká a částečně se může prolínat. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný konstatoval, že se v daném případě jednalo o kontrolu okolností a příčin pracovního úrazu, nikoliv o zjišťování odpovědnosti za pracovní úraz (tj. kontrola byla provedena toliko v souvislosti s pracovním úrazem), a tomu odpovídají i kontrolní zjištění, která porušení právních předpisů do příčinné souvislosti se vznikem pracovního úrazu nedávají. Správní orgán I. stupně se nezaměřil jen na plnění povinností

žalobcem, ale zjišťoval i další okolnosti pracovního úrazu, jakož i důsledky činnosti i jiných subjektů ve vztahu k pracovnímu úrazu, přičemž při kontrole byl povinen postupovat podle ust. § 9 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), což učinil.

K dalším námitkám žalovaný uvedl, že dle ust. § 102 odst. 3 zákoníku práce je zaměstnavatel povinen soustavně vyhledávat nebezpečné činitele a procesy pracovního prostředí a pracovních podmínek a zjišťovat jejich příčiny a zdroje. Na základě tohoto zjištění je pak zaměstnavatel povinen vyhledávat a hodnotit rizika a přijímat opatření k jejich odstranění. Prevenci rizik tak zaměstnavatel realizuje splněním povinnosti vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky prostřednictvím vhodné organizace bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním vhodných opatření. Zákoník práce uvádí legislativní zkratku „riziko“, ale tento pojem v zákoníku práce blíže specifikován není. Pojem riziko je zpravidla spojován s pravděpodobností nebo možností vzniku škody. Riziko je kombinací četnosti nebo pravděpodobnosti výskytu určité nebezpečné události a jejich následků. Hodnocení rizik zaměstnavatelem pak slouží jako základní zdroj informací pro rozhodovací procesy při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Povinnost vyhledávat rizika, přijímat opatření k jejich odstranění a kontrolovat dodržování opatření ukládá zákoník práce přímo zaměstnavateli. Dle ust. § 3 zákona o inspekci práce je v působnosti správních orgánů kontrolovat dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce. Správní orgán I. stupně dle žalovaného nepochybil, když provedl kontrolu dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce, a to ve vztahu k pracovnímu úrazu pana M.J., a rovněž nepochybil, když žalobci vytkl, že nekontroloval úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a účinnost stanovených opatření, které si sám stanovil v rámci vyhodnocení rizik. Žalobce vznesenými námitkami dle názoru žalovaného se snaží dosáhnout vyslovení věcné nesprávnosti obou předmětných rozhodnutí než vyslovení jejich nezákonnosti.

K námitce týkající se odpovědnosti za nedostatečnou únosnost stropní konstrukce žalovaný uvedl, že ani jedno ze správních rozhodnutí neklade žalobci za vinu nedostatečnou únosnost stropní konstrukce a ani pracovní úraz pana M.J. Působení ostatních subjektů (subdodavatelů stavby, koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci aj.) bylo zahrnuto v šetření při kontrole i v dokazování ve správním řízení (jako okolnosti a příčiny vzniku úrazu) a zhodnoceno při posuzování důkazů v jejich souvislostech i samostatně. Rovněž tato námitka, dle názoru žalovaného míří (či hraničí) spíše k „dožádání se“ vyslovení věcné nesprávnosti obou rozhodnutí žalobcem než k vyslovení jejich nezákonnosti.

K námitce, že žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 103 odst. 1 písm. f) namísto ust. § 103 odst. 2 téhož zákona, žalovaný uvádí, že ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce ukládá zaměstnavateli povinnost zajistit zejména zaměstnancům na dobu určitou, zaměstnancům agentury práce dočasně přidělených k výkonu práce k jinému zaměstnavateli, mladistvým zaměstnancům, podle potřeb vykonávané práce dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci podle zákoníku práce a podle zvláštních právních předpisů, zejména formou seznámení s riziky, výsledky vyhodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením těchto rizik, která se týkají jejich práce a pracoviště. Informační povinnost se vztahuje na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na konkrétním pracovišti zaměstnance a jeho konkrétní práce na něm. Jelikož byl pan M.J. odeslán na pracoviště do

Sušice, kde nebyl seznámen s konkrétními pokyny a informacemi o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci na stavbě, porušil žalobce jako zaměstnavatel ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce. V daném případě se nejednalo o porušení ust. § 103 odst. 2 zákoníku práce, když takové školení žalobce jako zaměstnavatel panu M.J. poskytl při nástupu do zaměstnání. Součástí tohoto školení však nebyly výše uvedené pokyny a informace o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci konkrétně specifické pro pracoviště i v Sušici.

K povinnosti do 8 dnů před zahájením prací na staveništi doložit, že zhotovitel stavby informoval koordinátora o rizicích vznikajících při pracovních nebo technologických postupech, které zvolil, žalovaný uvedl, že tato povinnost je založena v ust. § 16 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb., a to aniž by bylo splnění této povinnosti podmíněno tím, že by nejprve musel zadavatel stavby zhotovitele k součinnosti zavázat.

Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

b) K vyjádření žalovaného podal žalobce dne 21. 12. 2016 repliku, ve které k vyjádření žalovaného, že se správní orgán I. stupně nezaměřil jen na plnění povinností žalobcem, ale zjišťoval i další okolnosti pracovního úrazu, jakož i důsledky činnosti i jiných subjektů ve vztahu k pracovnímu úrazu, uvedl, že kontrola příčiny a okolnosti pracovních úrazů, musí být provedena u zaměstnavatele, který byl povinen objasnit příčiny a okolnosti vzniku tohoto úrazu. Podle § 105 odst. 1 zákoníku práce má tuto povinnost pouze jeden subjekt, a to „zaměstnavatel, u něhož k pracovnímu úrazu došlo“ a tímto zaměstnavatelem nebyl žalobce. Nebyl tedy důvod u něj takovou kontrolu provádět. Pokud žalovaný prováděl tuto kontrolu i u jiných subjektů, jak píše, patrně nevěděl, že tuto povinnost má pouze jeden subjekt nebo nevěděl u koho má tuto kontrolu provést a této neznalosti právních předpisů také odpovídá zcela nesprávné kontrolní zjištění.

Žalobce dále ve své replice uvedl, že žalovaný správně popisuje povinnost zaměstnavatele vyhledávat rizika, ale zcela záměrně pomíjí, o jaká rizika se jedná. V obecné rovině nelze popřít povinnost zaměstnavatele podle zákoníku práce, aplikace těchto ustanovení, ale musí vycházet z přesně a úplně zjištěného stavu věci. V žalobě žalobce uvedl důvody nesprávné aplikace zákoníku práce ze strany správních orgánů, což nijak žalovaný nezpochybňuje, konkrétně se jedná o nevymezení rozsahu povinnosti žalobce ze strany žalovaného, kdy žalovaný zastává názor, že žalobce byl povinen zjistit rizika, tedy i riziko poranění v důsledku možného propadnutí stropem. Žalobce v žalobě uvedl, proč tuto povinnost neměl a popsal také rozsah pochybení ze strany žalovaného při rozhodování, což žalovaný nijak nevyvrací. Žalovaný má § 45 zákona o inspekci práce určeno, co je pracovištěm kontrolované osoby. Platí-li pravidlo omezení činnosti zaměstnavatele na základě odbornosti či neodbornosti, pak musí platit i pravidlo omezení odpovědnosti vyhledávání rizik na činnosti v oblastech, ve kterých smí působit, a ne v oblastech, ve kterých nesmí působit.

Ohledně tvrzení žalovaného, že byla vzata do úvahy odpovědnost jednotlivých účastníků výstavby za pracovní úraz, žalobce uvedl, že pokud by tomu tak bylo, muselo by být specifikováno působení ostatních subjektů, jejich činnost, či jejich nečinnost, a ne jen strohé konstatování bez opory důkazů a odůvodnění, že bylo zahrnuto v šetření při kontrole i

v dokazování ve správním řízení. Pokud tomu tak bylo, musely by být doklady z kontrol u jiných subjektů obsaženy ve spisu, což nejsou.

Žalobce dále k věci uvedl, že zákon jednoznačně ukládá, aby informace a pokyny podle § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce byly dokumentovány, ale neukládá, že by měly být předmětem školení podle § 103 odst. 2 zákoníku práce. Povinnost podle § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce je zcela samostatnou povinností bez jakékoliv návaznosti na povinnost podle § 103 odst. 2 zákoníku práce a vazba mezi těmito ustanoveními by byla také nelogická. Školení o předpisech podle § 103 odst. 2 zákoníku práce se provádí v případech uvedených v daném ustanovení, rizika se ale mění i na stejném pracovišti v průběhu realizace technologického postupu. Pokud by měly být informace o rizicích součástí školení podle § 103 odst. 2 zákoníku práce, informovanost zaměstnanců o rizicích by byla nedostatečná. Zaměstnanci žalobce měli být informováni podle § 18 odst. 2 písm. a) bod 1 zákona č. 309/2006 Sb. koordinátorem, nikoliv svým zaměstnavatelem. Podnikatel provádějící stavbu (zaměstnavatel), jako zhotovitel měl zajistit, aby zaměstnanci jiného zaměstnavatele provádějící práce na jeho staveništi (předání od stavebníka ve stavebním deníku) obdrželi informace a pokyny ohledně únosnosti či neúnosnosti a o potřebném technickém zařízení pro provedení prací, jak mu stanoví § 103 odst. 1 písm. g) zákoníku práce, rovněž s povinným vedením dokumentace o nich.

K argumentaci žalovaného ohledně povinnosti do 8 dnů před zahájením prací na staveništi doložit, že zhotovitel stavby informoval koordinátora o rizicích vznikajících při pracovních nebo technologických postupech, které zvolil, žalobce uvedl, že názor žalobce, že povinnost, která je uložena ust. § 16 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb., je podmíněna splněním povinnosti, že by nejprve musel zadavatel stavby zhotovitele k součinnosti zavázat, považuje žalobce za nelogickou, protože u správního deliktu je nutné zjistit, zda byly naplněny znaky správního deliktu. V daném případě správní delikt spáchán nebyl, neboť nebyl spáchán jednáním nebo opomenutím. Žalobce nic neopomněl, jen neměl žádnou možnost splnit svou povinnost, protože vůbec nevěděl a ani vědět nemohl, když mu to nebylo zadavatelem sděleno, že koordinátor na staveništi působí a kdo jím je. Naopak předpokládal, že zadavatel stavby si plní své povinnosti a když žádnou informaci o koordinátorovi od zadavatele neobdržel, právem se domníval, že koordinátor na staveništi nepůsobí. Nesplněním povinnosti ze strany zadavatele stavby žalobci nepřibyla povinnost vypátrat koordinátora, aby následně mohl splnit svou povinnost, jejíž nesplnění mu bylo žalovaným vytýkáno. Dále se žalovaný nezabýval zaviněním. Žalobce v žádném případě neměl v úmyslu nerespektovat zákon, naopak ho splnit chtěl, ale neměl vůči komu. Stejně jako v případě, kdy by koordinátor na staveništi nebyl vůbec určen, nemohlo by být shledáno zavinění za předmětný správní delikt. Není rozdíl mezi tím, zda byl koordinátor určen a zůstal v utajení nebo určen vůbec nebyl. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalobce trvá na tom, že se správního deliktu nedopustil, protože porušení § 16 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb. nezavinil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto soud nenařizoval jednání ve věci samé.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního soudu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení nicotnosti, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud shledal žalobu nedůvodnou.

a) výchozí skutkový stav

Ze správního spisu, který měl soud při posuzování žaloby k dispozici, vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl ve dnech 19. 9. 2014 až 13. 11. 2014 dle ust. 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, kontrolu příčin a okolností pracovního úrazu M.J., nar. ..., bytem ..., zaměstnance žalobce, u obchodní společnosti TAHI CZ s.r.o. (u žalobce). Součástí spisu je protokol o této kontrole ze dne 13. 11. 2014 (dále též „protokol“), ze kterého vyplývá, že kontrola příčin a okolností pracovního úrazu byla zahájena v souladu s ust. § 2 a § 9 písm. f) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, přičemž samotná kontrola byla provedena dle ust. § 3 písm. a), b), c), a d) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. V protokolu je dále uvedeno, že předmětem kontroly bylo plnění povinností zaměstnavatele na úseku bezpečnosti práce a pracovních podmínek, vyplývajících z předpisů k zajištění bezpečnosti práce, technických zařízení a stanovených podmínek v souvislosti se vznikem pracovního úrazu M.J. Z protokolu je patrné, že žalobce měl porušit zákonem stanovenou povinnost:

dle ust. § 102 odst. 3 a 7 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), tím že nesplnil svoji povinnost kontrolovat úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a účinnost stanovených opatření, zejména dodržování metod a způsobů zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví, které jako opatření před možným nebezpečím a možnými riziky stanovil v rámci vyhodnocení rizik a technologického postupu pro dané pracoviště v Sušici, stavbě „Stavební úprava a přístavba v areálu Ponnath ŘEZNIČTÍ MISTŘI s.r.o.“. Zaměstnavatel nekontroloval dodržování opatření a podmínek uvedených v tomto technologickém postupu, když M.J. neprováděl práce z dočasné stavební konstrukce, ani ze žebříku, jak je uvedeno v technologickém postupu. M.J. se při výkonu práce pohyboval po konstrukci budované stavby, konkrétně PUR panelech BRUCHA, které však nebyly určeny jako staveništní komunikace projektovou dokumentací stavby, ani jako komunikace určená technologickým postupem, ani jako komunikace určená objednavatelem prací. M.J. se tak pohyboval po konstrukci, kterou vůbec neměl používat, o níž nevěděl, jestli je bezpečná, neboť si zaměstnavatel neověřil její únosnost. Tato konstrukce nezaručovala, že bude při zatížení osobami včetně nářadí, pracovních pomůcek a materiálu bezpečná proti prolomení a nebylo ani provedeno

jiné zajištění proti propadnutí, jak uvádí ust. § 3 odst. 6 nařízení vlády č. 362/2005 Sb. M.J. navíc nebyl zajištěn proti propadnutí či pádu vhodným osobním ochranným prostředkem.

dle ust. § 103 odst. 2 zákoníku práce tím, že nesplnil svoji povinnost zajistit M.J., izolatérovi a řidiči, školení o právních a ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které doplňují jeho odborné předpoklady a požadavky pro výkon práce, které se týkají jím vykonávané práce a vztahují se k rizikům, s nimiž může přijít do styku na pracovišti, na kterém je práce vykonávána při nástupu zaměstnance do práce, a to nejpozději do 1. 4. 2014, což byl den nástupu do zaměstnání, přestože pracovní smlouva byla sepsána a podepsána dne 17. 3. 2014. Zaměstnavatel doložil pouze prokazatelné seznámení s požadavky BOZP stanovenými zaměstnavatelem ze dne 24. 1. 2013, které bylo však provedeno více jak rok před vznikem pracovní smlouvy.

dle ust. § 103 odst. 1 písm. f) a odst. 2 písm. c) zákoníku práce tím, že nesplnil svoji povinnost zajistit M.J., izolatérovi a řidiči, školení o právních a ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které doplňují jeho odborné předpoklady a požadavky pro výkon práce, které se týkají jím vykonávané práce a vztahují se k rizikům, s nimiž může přijít zaměstnanec do styku, a to zejména formou seznámení s riziky, výsledky vyhodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením těchto rizik, která se týkají jeho práce na pracovišti v Sušici, stavbě „Stavební úprava a přístavba v areálu Ponnath ŘEZNIČTÍ MISTŘI s.r.o.“. Zaměstnavatel nepředložil žádný doklad, kterým by prokázal seznámení s požadavky zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, vyhodnocením rizik a stanovenými opatřeními a technologickým postupem pro předmětnou stavbu, které by jako jeho zaměstnavatel provedl. Seznámení p. M.J. na stavbě s místními bezpečnostními podmínkami staveniště (pracoviště) provedla dne 25.08.2014 pouze právnická osoba BERGER BOHEMIA a.s. jako hlavní zhotovitel, a to v rozsahu předání staveniště mezi ní a právnickou osobou Niersberger Instalace, s.r.o., kde je však M.J. veden pod právnickou osobou Niersberger Instalace, s.r.o. Taktéž je chybně veden v záznamu prohlášení dodavatele jako zaměstnanec zhotovitele Niersberger Instalace, s.r.o. Další seznámení M.J. tentokrát s riziky možného ohrožení vyplývajících ze vzájemné činnosti vycházející z objednávky č. OD1401132 ze dne právnické osoby Niersberger Instalace, s.r.o. vůči TAHI CZ s.r.o. pro výše uvedenou stavbu uvedenou na identifikačním listě (objednávce) a seznámení zhotovitele s povinnostmi z hlediska BOZP, PO a na pracovištích společnosti Niersberger Instalace, s.r.o., které podepsal pouze zástupce právnické osoby TAHI CZ s.r.o., však také směrem k M.J. provedeno nebylo. Právě s těmito dokumenty bylo potřeba prokazatelně seznámit zaměstnance právnické osoby TAHI CZ s.r.o., kterým M.J. je, neboť zde dochází k potenciálnímu ohrožení mezi objednavatelem a zhotovitelem prací.

dle ust. § 16 písm. a) a b) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 309/2006 Sb.“), tím že jako zhotovitel provádějící práce na pracovišti v Sušici, Pražská 117, na stavbě „Stavební úprava a přístavba v areálu Ponnath ŘEZNIČTÍ MISTŘI s.r.o.“, nesplnil svoji povinnost nejpozději do 8 dnů před zahájením prací na staveništi informovat koordinátora BOZP o rizicích vznikajících při pracovních nebo technologických postupech, které zvolil. Dále pak nesplnil svoji povinnost účastnit se na kontrolních dnech koordinátora BOZP a poskytovat mu součinnost, když jediný doklad, který předložil, byl zápis z kontrolního dne koordinátora

BOZP na staveništi č. KP 26 17 ze dne 2. 9. 2014, ve kterém je však uvedeno, že se tohoto kontrolního dne právnická osoba TAHI CZ s.r.o. nezúčastnila, což je patrné z dokladu doloženého koordinátorem BOZP Bc. L.H., kde je doložen stejný zápis z kontrolního dne koordinátora BOZP na staveništi č. KP 26 17 ze dne 2. 9. 2014, jen ještě obsahuje prezenční listinu přítomných osob. Z té je patrné, že se za právnickou osobu TAHI CZ s.r.o., nikdo nezúčastnil. Zástupce účastníka řízení se účastnil až dalších kontrolních dnů č. KP 26 18 ze dne 15. a 16. 8. 2014 a č. KP 26 19 ze dne 29. 9. 2014, což bylo zjištěno z dokladů doložených koordinátorem BOZP.

Proti protokolu podal žalobce dne 25. 11. 2014 námitky, které byly správním orgánem zamítnuty. Součástí správního spisu je dále příkaz správního orgánu I. stupně ze dne 16. 4. 2015 č. j. 5055/6.30/15-3, kterým byla žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce a dle ust. § 30 odst. 1 písm. z) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 200.000 Kč spolu s povinností nahradit náklady správního řízení. Proti tomuto příkazu podal žalobce odůvodněný včasný odpor, čímž byl příkaz zrušen a správní orgán pokračoval ve správním řízení. Ve správním spisu je dále založen protokol o ústním jednání ze dne 3. 6. 2015. V průběhu správního řízení bylo prováděno dokazování, a to ve firmě listinných důkazů a výslechy svědků a po provedeném dokazování vydal správní orgán I. stupně dne 26. 2. 2016 pod č. j. 5055/6.30/15-53 rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 160.000 Kč za spáchání správního deliktu dle ust. § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce dvojím jednáním a správního deliktu dle ust. § 30 odst. 1 písm. z) téhož zákona a uložena rovněž povinnost nahradit náklady správního řízení. Zároveň bylo zastaveno řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu dle ust. § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, kterého se měl žalobce dopustit porušením povinnosti dle ust. § 103 odst. 2 zákoníku práce. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 9. 3. 2016 odvolání.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím datovaným ke dni 14. 7. 2016 a vypraveným dne 20. 7. 2016 č. j. 1731/1.30/16-3.

b) právní posouzení věci

Žalobce v prvním žalobním bodu tvrdil, že provedená kontrola nebyla kontrolou příčin a okolností pracovního úrazu pana M.J., ale zaměřila se pouze na případná porušení žalobce, jako zaměstnavatele. K tomuto žalobnímu tvrzení soud vycházel z ust. § 3 odst. 1 písm. a), b), c), d) a § 5 odst. 1 písm. e) zák. č. 251/2005 Sb.

Podle **§ 3 odst. 1 zákona o inspekci práce** úřad a inspektoráty kontrolují dodržování povinností vyplývajících

- a) právních předpisů, z nichž vznikají zaměstnancům, příslušnému odborovému orgánu nebo radě zaměstnanců nebo zástupci pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci práva nebo povinnosti v pracovněprávních vztazích včetně právních předpisů o odměňování zaměstnanců, náhradě mzdy nebo platu a náhradě výdajů zaměstnancům,
- b) právních předpisů stanovících pracovní dobu a dobu odpočinku,
- c) právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce,
- d) právních předpisů k zajištění bezpečnosti provozu technických zařízení se zvýšenou mírou

ohrožení života a zdraví a právních předpisů o bezpečnosti provozu vyhrazených technických zařízení,

Podle **§ 5 odst. 1 písm. e) citovaného zákona** inspektorát je oprávněn kontrolovat příčiny a okolnosti pracovních úrazů, popřípadě se zúčastňovat šetření na místě úrazového děje.

Tato ustanovení vymezují působnost inspektorátu práce, do které kromě jiného náleží kontrola dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů zajištění bezpečnosti práce a právních předpisů v zajištění bezpečnosti provozu technických zařízení se zvýšenou mírou ohrožení života a zdraví a právních předpisů o bezpečnosti provozu vyhrazených technických zařízení. Inspektorát je rovněž oprávněn kontrolovat příčiny a okolnosti pracovních úrazů, popř. se zúčastňovat šetření na místě úrazového děje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z nesporného zjištění, že na stavbě „Stavební úprava a přístavba v areálu Ponnath Řezniční Mistři, s.r.o.“ došlo dne 30.8.2014 k pracovnímu úrazu pana M.J., zaměstnaného jako izolátora a řidiče. V souvislosti s tímto pracovním úrazem byla provedena příslušným oblastním inspektorátem práce kontrola, v jejímž důsledku vůči žalobci bylo vedeno správní řízení, jehož předmětem nebyla otázka vzniku a odpovědnosti za předmětný pracovní úraz pracovníka, ale otázka dodržování povinností žalobce v oblasti zajišťování bezpečnosti práce vyplývajících z ust. § 102 a § 103 zák. práce. Předmětem řízení tak byla otázka, zda došlo v důsledku zjištěných porušení zákonných povinností žalobce k naplnění skutkové podstaty některých ze správních deliktů podle zákona o inspekci práce. Z tohoto důvodu pro potřeby vedené kontroly nebylo povinností správních orgánů obstarávat žalobcem označené doklady, jako stavební deník předmětné stavby, osvědčení o autorizaci stavbyvedoucího, smlouvu o dílo mezi zhotovitelem a zadavatelem stavby, nebo výpis ze živnostenského rejstříku zhotovitele stavby. Tyto podklady se skutečně součástí správního spisu se nestaly, ale pro předmět vedené kontroly nebyly potřebné a nebyly proto také správním orgánem správně obstarávány. Z tohoto důvodu nedošlo správním orgánem I. stupně ani žalovaným porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu a žalobní výtky v tomto směru vznesená nebyla soudem shledána důvodnou.

Ve druhém žalobním bodu žalobce žalovanému vytýkal nesprávnou aplikaci ust. § 102 odst. 3 zák. práce a současně i nesprávnou aplikaci ust. § 102 odst. 7 zákoníku práce, k jehož porušení vůbec nedošlo a toto ustanovení nemělo být na danou věc aplikováno.

Při posuzování důvodnosti tohoto žalobního tvrzení vycházel soud z dikce ust. § 102 odst. 3 zákoníku práce, podle kterého zaměstnavatel je povinen soustavně vyhledávat nebezpečné činitele a procesy pracovního prostředí a pracovních podmínek, zjišťovat jejich příčiny a zdroje. Na základě tohoto zjištění vyhledávat a hodnotit rizika a přijímat opatření k jejich odstranění a neprovádět taková opatření, aby v důsledku příznivějších pracovních podmínek a úrovně rozhodujících faktorů práce dosud zařazené podle zvláštního právního předpisu jako rizikové, mohly být zařazeny do kategorie nižší. K tomu je povinen pravidelně kontrolovat úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, zejména stav výrobních a pracovních prostředků a vybavení pracovišť a úroveň rizikových faktorů pracovních podmínek, a dodržovat metody a způsob zjištění a hodnocení rizikových faktorů podle zvláštního právního předpisu. Podle § 102 odst. 7 zákoníku práce je zaměstnavatel dále

povinen přizpůsobovat opatření měnícím se skutečností, kontrolovat jejich účinnost a dodržování a zajišťovat zlepšování stavu pracovního prostředí a pracovních podmínek.

Ust. § 3 odst. 1 písm. c) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce zakládá Státnímu úřadu inspekce práce pravomoc provádění kontroly, dodržování vybraných povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce. Ust. § 102 odst. 3 a odst. 7 zákoníku práce, tak zakládá přímou povinnost zaměstnavateli kontrolovat úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, vyhledávat rizika a přijímat opatření k jejich odstranění a kontrolovat dodržování opatření. V přezkoumávaném případě správní orgán I. stupně prováděl kontrolu dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce ve vazbě k pracovnímu úrazu M.J. a v průběhu vedené kontroly shledal, že žalobce nekontroloval úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a účinnosti stanovených opatření, které si sám v rámci vyhodnocení rizik stanovil. Výtka žalobce na nesprávnou aplikaci ust. § 102 odst. 3 zákoníku práce a ust. § 102 odst. 7 zákoníku práce se tak stává nedůvodnou.

V rámci třetího žalobního bodu žalobce tvrdil, že správní orgány při svém rozhodování nevzaly v úvahu odpovědnost jednotlivých dodavatelů za porušení právních předpisů, které následně vedlo ke vzniku pracovního úrazu.

Při posuzování důvodnosti tohoto tvrzení soud vycházel z výše citovaného ust. § 102 zákoníku práce, ze kterého je nutno zdůraznit, že povinnosti na úseku prevence rizik a bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců podle zákoníku práce mají vzájemné průniky, pokud jde o osoby odpovědné za jejich přijetí. Jedno a totéž opatření tak mohly mít povinnost přijmout různé subjekty na různých úrovních řízení a každý z nich může být potrestán za své vlastní selhání. Každý zaměstnavatel tak má povinnost chránit před riziky své zaměstnance a dokonce i další osoby zdržující se na jeho pracovišti, včetně svých subdodavatelů a zaměstnanců jiných dodavatelů. Pokud na jednom pracovišti jsou přítomni zaměstnanci více podniků, musí zaměstnavatelé spolupracovat při uskutečňování opatření týkající se bezpečnosti, hygieny a ochrany zdraví při práci a s přihlédnutím k povaze činností musí koordinovat svou činnost v oblasti ochrany a prevence pracovních rizik, vzájemně se informovat o rizicích a informovat také své zaměstnance nebo zástupce zaměstnanců (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.2.2014 čj. 6 Ads 64/2013-63, dostupném na www.nssoud.cz). Toto žalobní tvrzení soud vyhodnotil z výše uvedených důvodů jako nedůvodné.

V pátém žalobním bodu žalobce tvrdil, že žalovaný ignoroval speciální právní předpisy ve vztahu k zákoníku práce, či k zákonu č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které měly být při kontrole uplatněny přednostně, a to zejména stavební zákon č. 183/2006 Sb., zákon č. 360/1992 Sb., zákon č. 455/1991 Sb., zákon č. 89/2012 Sb., vyhl. č. 499/2006 Sb. a nařízení vlády č. 278/2008 Sb.

Důvodnost tohoto žalobního tvrzení vyvrací výše uvedené závěry soudu, který shledal soulad přezkoumávaného rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s ust. § 3 a § 5 zák. o inspekci práce v návaznosti na ust. § 102 a § 103 téhož zákona.

V pátém žalobním bodu žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně nesprávně aplikoval předpisy, neboť povinnost zaměstnavatele zajistit zaměstnancům školení o právních a bezpečnostních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci je obsažena v § 103 odst. 2 zák. práce a nikoliv v ust. § 103 odst. 1 písm. f) zák. práce.

Podle § 103 odst. 1 písm. f) zák. práce zaměstnavatel je povinen zajistit zaměstnancům, zejména zaměstnancům v pracovním poměru na dobu určitou, zaměstnancům agentury práce dočasně přiděleným k výkonu práce k jinému zaměstnavateli, mladistvým zaměstnancům, podle potřeb vykonávané práce dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, podle tohoto zákona a podle zvláštních právních předpisů, zejména formou seznámení s riziky výsledky vyhodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením těchto rizik, která se týkají jejich práce a pracoviště. Podle ust. § 103 odst. 2 zák. práce zaměstnavatel je povinen zajistit zaměstnancům školení o právních a ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které doplňují jejich odborné předpoklady a požadavky pro výkon práce, které se týkají jimi vykonávané práce a vztahují se k rizikům, s nimiž může přijít zaměstnanec do styku na pracovišti, na kterém je práce vykonávána a soustavně vyžadovat a kontrolovat jejich dodržování. Školení podle věty první je zaměstnavatel povinen zajistit při nástupu zaměstnance do práce. S otázkou naplnění podstaty správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. f) zák. o inspekci práce se správní orgán I. stupně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí tak, jak je patrné na jeho str. 18, 19 a na argumentaci v tomto rozsahu také soud odkazuje. Žalovaný správní orgán shledal, že v průběhu řízení nebylo prokázáno podezření na nesplnění povinnosti žalobce proškolení zaměstnance M.J. při nástupu do zaměstnání a po ověření tohoto výchozího závěru také žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části, kterým bylo zastaveno výrokem III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. f) zák. o inspekci práce, kterého se měl účastník řízení dopustit tím, že nesplnil svoji povinnost zajistit zaměstnanci M.J., izolatérovi a řidiči, školení o právních a ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které doplňují jeho odborné předpoklady a požadavky pro výkon práce, které se týkají jím vykonávané práce a vztahují se k rizikům, s nimiž může přijít do styku na pracovišti, na kterém je práce vykonávána při nástupu zaměstnance do práce, a to nejpozději do 1.4.2014, což byl den nástupu tohoto zaměstnance do zaměstnání, kdy pracovní smlouva byla sepsána a podepsána dne 17.3.2014.

Citované ust. § 103 odst. 1 písm. f) zák. práce zakládá zaměstnavateli povinnost ve vztahu k případům, kde může docházet k horší informovanosti zaměstnanců. V přezkoumávaném případě bylo doloženo, že M.J. byl odeslán na pracoviště do Sušice, kde nebyl seznámen s konkrétními pokyny a informacemi o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci na stavbě, čímž žalobce jako zaměstnavatel porušil ust. § 103 odst. 1 písm. f) zák. práce, které v daném případě bylo také správně aplikováno. Naopak v daném případě nedošlo k porušení ust. § 103 odst. 2 zák. práce, neboť žalobce jako zaměstnavatel M.J. školení ve smyslu tohoto ustanovení při nástupu do zaměstnání poskytl. Součástí tohoto školení však nebyly pokyny a informace o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci specifické pro pracoviště v Sušici, na kterém se stal předmětný úraz. V daném případě tvrzení žalobce o nesprávné aplikaci ust. § 103 odst. 1 písm. b) zák. práce nebylo soudem shledáno důvodným.

V rámci šestého žalobního bodu žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutečný stav věci, neboť nezjistil, že žalobce nemohl splnit svou povinnost oznámit zahájení stavby, protože nebyl zhotovitelem stavby zavázán, když dodavatel stavby nesplnil povinnost podle § 14 odst. 4 zák. č. 309/2006 Sb.

Podle **§ 14 odst. 4 zák. č. 309/2006 Sb.**, o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci zadavatel stavby je povinen předat koordinátorovi veškeré poklady a informace pro jeho činnost, včetně informace o fyzických osobách, které se mohou s jeho vědomím zdržovat na staveništi, poskytovat mu potřebnou součinnost a zavázat všechny zhotovitele stavby, popř. jiné osoby k součinnosti s koordinátorem po celou dobu přípravy a realizace stavby.

Podle **§ 16 téhož zákona** zhotovitel stavby je povinen:

- a) nejpozději do 8 dnů před zahájením prací na staveništi doložit, že informoval koordinátora o rizicích vznikajících při pracovních nebo technologických postupech, které zvolil,
- b) poskytovat koordinátorovi součinnost potřebnou pro plnění jeho úkolů po celou dobu svého zapojení do přípravy a realizace stavby, zejména mu včas předávat informace a podklady potřebné pro zhotovení plánu a jeho změny, brát v úvahu podněty a pokyny koordinátora, zúčastňovat se zpracování plánu, tento plán dodržovat, zúčastňovat se kontrolních dnů a postupovat podle dohodnutých opatření, a to v rozsahu způsobem a ve lhůtách uvedených v plánu.

Povinnost vyplývající z ust. § 16 písm. a) zák. č. 309/2006 Sb. není přitom podmíněna tím, že by zadavatel stavby musel zhotovitele k takovéto součinnosti zavazovat. Nesplnění předmětné povinnosti bylo řádně doloženo obsahem správního spisu, včetně kontrolního zjištění vyplývajícího z protokolu oblastního inspektorátu práce z 13. listopadu 2014, čj. 13933/6.42/14/15.4/4. Správní orgán I. stupně se s porušením této povinnosti a s následným naplněním skutkové podstaty správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. z) zák. o inspekci práce řádně vypořádal. Žalobní tvrzení v tomto rozsahu je nedůvodné.

Tvrzení žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů soud neshledal důvodným a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalovanému, který dosáhl v zřízení procesního úspěchu nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady nebyly z jeho strany uplatněny.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 30. dubna 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.